

تو را میان شعر خود زنده نگه می دارم

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۴/۱۷ - تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۵/۱۰

DOR: [20.1001.1.27835480.1401.2.8.6.5](https://doi.org/10.27835480.1401.2.8.6.5)

در سرزمین شعر من...
تک تک واژگان عشق،
مات و مبهوت تماشای تو هستند.

تو را میان شعر خود زنده نگه می دارم...
این جا برای نام تو،
خانه ای از جنس آواز و غزل می سازم.
برای زنده ماندن
غنچه ی ناز مریمت،
محفلی مملو ز گلبرگ و سمن می سازم.

در سرزمین شعر من،
چون بهاری جاودان می مانی
در بیشه زار شعر من...
تو مثل آن روز نخست،

علیرضا جانی *

تو را میان شعر خود زنده نگه می دارم...
حتی اگر دستان تو،
دیگر پناه گرم دستانم نباشند
یا مردمان دیده ات،
دیگر به رسم عاشقان...
آینه ی پاک دو چشمانم نباشند.
چشمان من تا به ابد،
مسحور آن لحظه ی دیدار تو هستند

* alireza.jani2015@gmail.com

همچو گل های جوان می مانی.

تو در میان شعر من
همیشه جاودانه ای
تو نبض جاودانه ی
این حس شاعرانه ای.

حتی به هنگام خزان
شاخه ی احساس تورا
سبز نگه می دارم
آری تو ای خاتون من
تورا میان شعر خود
زنده نگه می دارم.